

Anem al cinema?

Laura Villaplana

Benvinguts/des a este nou espai dedicat al cinema. Un racó per a conèixer, comentar, criticar, analitzar i reflexionar sobre el món cinematogràfic. On hi tenen cabuda des de l'actualitat de la cartellera, fins als clàssics més desconeguts.

Encetarem l'espai valorant alguns dels títols que omplen la cartellera actual (o almenys en el moment de l'escrit), per tal de poder recomanar que els vegeu o millor que no tireu els diners en segons quines pel·lícules.

Parlem ara de la coproducció espanyolacanadenca *Mi vida sin mí* (*My life without me*, 2002). El film és dirigit amb gran delicadesa i sensibilitat per la catalana Isabel Coixet, autora, també, de *Cosas que nunca te dije* (1996). És la història d'una jove de 23 anys, Ann, que té un marit que passa més temps a l'atur que treballant, dos filles, una mare que odia el món, un pare a la presó, i un treball de netejadora nocturna. Esta existència gris canvia després que un diagnòstic mèdic li anuncia la seva mort. És a partir d'ací quan Ann descobreix el plaer de viure.

Sarah Polley, actriu protagonista de *Mi vida sin mí*.

Amb *Mi vida sin mí*, Coixet aconsegueix realitzar un guió ple d'emocions sinceres i de qualitat. Una reflexió al voltant de sentiments tan humans com vertaders, i un crit a l'amor per la vida. Estem davant un afrontament a la

mort, però gens negatiu, sinó tot el contrari, és una búsqueda de l'essència amb optimisme, esperança i honradesa.

Bowling for Columbine (2002), és un brillant documental sobre el mercat legal de les armes de foc en Estats Units, que explora sobre l'origen d'una societat impregnada per la violència. Michael Moore, director, busca en la seua pròpia cultura per aproximar-se a la veritat de perquè, en EUA, 11.000 persones moren cada any víctimes de les armes de foc.

Moore ens mostra una Amèrica dominada per la temor i armada fins a les dents per a combatre a tot aquell que no s'assembli a ells.

Bowling for Columbine, guardonat amb l'Òscar al millor documental, aconsegueix mostrar i demostrar, divertir i emocionar, espantar i ensenyar, mentre va tirant per terra el discurs oficial del poder.

Un dels cartells de *Bowling for Columbine*.

Un altre títol recomanable, però que haurem d'esperar el seu format vídeo o DVD per a veure'l, degut a que ja no està a la gran pantalla, és *Ciudad de Dios* (*Cidade de Deus*, 2002). Un film que aconsegueix reflexar la violència i marginalitat dels barris de Brasil. I ho fa d'una manera potent, brillant i intensa. Per mig de la mirada de Buscapé, un nen d'onze anys d'un suburvi de Rio de Janeiro, que en cas de sobreviure aspira a ser fotògraf,